

A woman with short grey hair and a red top is shouting with her mouth wide open, standing in the center of a large crowd of people. All the other people in the crowd have their heads bowed down, creating a sense of collective silence or mourning. The lighting is dramatic, with the woman's face and top illuminated against the darker, shadowed crowd.

# Lijkcijfers

Mediathriller

**Haye**  
van der  
**Heyden**

# Lijkcijfers

Mediathriller

Haye van der Heyden

Lijkcijfers is de ingekorte en aangepaste versie van  
Het oor van Van Gogh uit 1995.



UITGEVERIJ  
VOGELVRIJ

# Colofon

Eerste uitgave: december 2021  
Haye van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij  
Redactie: Machteld Stiling  
Correctie: Janke Scharff  
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited  
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8315-417-6  
ISBN Paperback: 978-90-8321-574-7

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).



NICK

# 1.

woensdag 11 januari

'Jezus!'

'Wat is er?'

Nick staaarde naar het beeldscherm van zijn laptop. 'Hoe kan dat nou?'

'Wat is er?' Andrea kwam in ochtendjas de keuken uit en liep een paar passen de kamer in. 'Niet goed?'

'Zes!'

'En het marktaandeel?'

'Zestien.'

'Dat kan niet. Was er voetbal of zo?'

'Nee. Geen voetbal. Ik ben kapot,' zei Nick. 'Dit is het einde.'

'Rustig nou maar. Kalm.'

'Ik ben kapot,' zei Nick. Hij liep naar het kastje met de karaffen, pakte een glas en schonk zich een whisky in.

'Doe nou niet.'

'Wat moet ik niet doen?'

'Het is halftwaalf. Een beetje vroeg voor whisky.'

'Maar begrijp je het dan niet? Dit is hun kans. Nou gooien ze me eruit.'

'Norbert niet.'

'O nee? Wacht maar, meisje, tot je mijn leeftijd hebt. Tot je over the hill bent. Bij vrouwen komt

dat moment nog veel eerder. Zeker als je in beeld bent. Als het gaat hangen bij je, hang je.'

'Reageer je niet op mij af, wil je.'

'Ik zeg de waarheid. Je komt er nog wel achter.'

'Nee.' Andrea rekte zich uit en streelde met haar handen vergenoegd langs haar heupen in badstof. 'Ik kan nog minstens tien jaar mee. Zeker als ik blijf trainen.'

Nick keek naar zijn vrouw. Ze geniet, dacht hij. Het loeder geniet. Ze ziet me graag vallen.

'Wat heb ik zelf eigenlijk?' Andrea pakte de afstandsbediening van het glazen tafeltje.

'Ja zeg, wrijf het me nog even lekker in.'

'Wat is er nou? Ik mag toch wel even kijken wat ik heb?'

'Jij hebt vijftien. Weer gestegen.'

'Vijftien? Dat is mooi. En het marktaandeel?'

'Niet naar gekeken.' Nick nam een flinke slok. Niet koud en zonder ijs brandde de whisky in zijn keel.

Andrea zocht de website op haar iPhone. 'Negenendertig. Niet slecht. Maar valt me toch tegen bij vijftien procent.'

'Hou je op?'

'Stel je niet aan, Nick. Het is mijn schuld niet. Ik ben blij met vijftien.'

'Ja natuurlijk. Wie is er godverdomme niet blij met vijftien? Jij gaat goed. Elke week beter.'

'Zo gaan die dingen. Rustig nou. Bel nou eerst even. Misschien is er een fout gemaakt. Volgende week is het weer anders.'

'Dat is het niet. En dat weet je heel goed.'

Ze zwegen beiden

\*\*\*

'Ik heb geen zin in vanavond, Andrea. Zeg ze maar af.' Nick keek in de spiegel. Hij constateerde dat hij er oud uitzag. Afgeleefd.

'Ik zeg niks af en zeker Norbert niet.'

'Ik wil niet.'

'Dat kunnen we niet maken. Ik heb alles klaarstaan. We laten ze gewoon komen.'

'Dan ben ik de hele avond bezopen.'

'Dat ben je wel vaker.'

'Wat is dat nou weer voor rotopmerking?'

'Niet zo bedoeld. Grapje.' Andrea stond naakt voor de grote spiegel in de slaapkamer en bewonderde zichzelf. 'Ik ben weer helemaal op gewicht. Zie je dat? Niks meer te zien van de kerst en zo.'

'Op een gegeven moment word je nooit meer de ouwe. Reken daar maar op. Ik zit er middenin.'

'Je komt wel terug.'

'Ik kom niet terug. En waarom niet? Omdat dit een klotetijd is. Het ligt niet aan mij. Het ligt aan de waanzin van de tijd.'

'Het is een goeie show, Nick. Zoiets kan gebeuren. Je weet het nooit. Wij hebben de tweede uitzending ook een dip gehad.'

'Ja, van zestien naar veertien. Dat is goddomme wel even wat anders.' Zijn stem sloeg over.

'Nick.' Ze liep naar hem toe en probeerde haar armen om hem heen te slaan.

'Nee,' zei hij en hij duwde haar van zich af.

'Luister nou even.'



‘Nee. Ik heb er genoeg van. Van die hele klerezooi. Zo kan ik niet werken. Ik doe het niet meer.’ Hij zette zijn glas met een klap neer op de rand van de wastafel. ‘Ik kap ermee.’

‘Ik heb nu echt geen idee wat ik aan moet,’ zuchtte Andrea.

Een uur later ging zijn telefoon. Onbekend nummer. Nick nam op. ‘Ja?’

‘Met Nick van der Loo? Met Diana. Ik verbind je door met Norbert.’

Een droge klik zette hem in de wacht.

‘Wie is dat?’ klonk het uit de keuken.

‘Norbert,’ snauwde Nick. ‘Met weer een nieuw nummer.’

‘Zie je? Misschien is er een fout gemaakt. Rustig nou maar.’

‘Nick?’

‘Ja?’

‘Met Norbert.’

‘Hai.’

‘Heb je de cijfers gezien?’

‘Ja. Een ramp.’

‘Niet al te best, hè?’

Hij klonk opgewekt, stelde Nick opgelucht vast. ‘Nee.’

‘Maar geen reden tot paniek. Ben je in paniek?’

‘Nee,’ loog hij. ‘Natuurlijk niet. Maar hoe kan het in godsnaam? Er stond niks tegenover.’

‘Nee. Dat maakt het zo onbegrijpelijk.’

‘Het is toch verdomme een goeie show, Norbert. Dat heb je zelf gezegd!’

‘Het is een goeie show, Nick.’ Norberts stem klonk zacht en beheerst, zoals altijd. ‘We blijven rustig. Geen paniek.’

‘Hebben ze al gebeld?’

‘Ik heb zelf gebeld en ik heb gezegd dat we niet in paniek moeten raken.’

‘We krijgen een andere tijd. Wedden? Ze geven ons een andere tijd. Om halftwaalf of zo. Of kwart over vijf ’s middags. Dat doen ze. Ik weet het zeker. En dan zijn we weg. Dan kijkt er helemaal geen hond meer.’

‘Het zijn nog altijd bijna een miljoen mensen.’

‘Wat is nou bijna een miljoen mensen? De Floorshow heeft er drieënhalf miljoen.’

‘Ja, de Floorshow doet het prima. Is ze thuis?’

‘Ja.’

‘Ze neemt niet op. Geef ’r even op jouw telefoon, als je wil. Ik zie je vanavond, hè?’

Nick liep met zijn iPhone naar de keuken. ‘Dus je belde niet voor mij, Norbert?’

‘Rustig nou, Nick. Geen paniek. We hebben het er vanavond nog wel over. Misschien dat we toch iets moeten veranderen aan de opzet.’

‘We hebben alles al veranderd. Dat is de fout. Ik heb het je gezegd. Al dat paniekvoetbal brengt de mensen in verwarring. De mensen die het maken en de mensen die kijken.’

‘Rustig nou. Kalm. Geen paniek.’

Zonder verder iets te zeggen legde Nick zijn iPhone op het aanrecht.’ Voor jou. Je nam niet op.’

‘Is dat Norbert?’ Andrea veegde haar handen aan een doek af.

Nick antwoordde niet en liep terug naar de woonkamer.

‘Norbert? Met Andrea,’ zong het achter hem.

Nick klemde zijn tanden op elkaar. Ze zingt het uit, verdomme. Natuurlijk. Ze geniet. Heerlijk vindt ze het. Zijn nederlaag geeft haar overwinning nog meer glans. Nu is zij de spil. Nu belt Norbert voor haar. Goddomme.

‘Ja inderdaad, Norbert. Inderdaad. Dat is zo. Dat is zo!’ Haar heldere lach rinkelde tot in de kristallen kroonluchter boven de gedekte tafel. ‘Daar zijn we natuurlijk erg blij mee, ja. Ja natuurlijk.’

Nick liep naar het kleine kastje en schonk zich nog een whisky in. Hij probeerde niet te luisteren naar het gesprek in de keuken. Andrea’s lach sneed tot diep in zijn botten.

‘Jongen. Laat me je omhelzen.’

Nick produceerde een zuur lachje en liet zich door Norbert in de armen nemen.

‘Hij loopt nog steeds een beetje te grauwen, hoor,’ gilte Andrea in extase. ‘Pas maar op.’

‘Wat zie je er prachtig uit, liefje,’ sprak Claire minzaam. ‘Heel mooi, zo’n doorkijkblouse. En je kan het hebben.’

‘Jij toch ook? Kom nou.’

‘Zeker. Ik ook. Maar vanavond is alle aandacht voor jou. Met zulke cijfers. Dus heb ik vanavond gekozen voor iets onopvallend zwarts.’ Claire glimlachte, ontdeed zich van haar jas en wachtte tot Nick die van haar overnam.

‘Niet te gewaagd, Norbert?’ sprak Andrea,

zich wellustig presenterend. 'Nick vond het te gewaagd.'

'Dat heb ik niet gezegd.'

'Dat hoefde ook niet, liefje. Ik zag het aan je gezicht.'

'Als ik de aardappels niet lekker vind, heb ik altijd nog het uitzicht,' lachte Norbert en de vrouwen gierden met hem mee.

'Het is te gek, Norbert. Het loopt uit de hand. Ik bedoel, vroeger maakten we ook commerciële televisie, maar we maakten ook wat we zelf mooi vonden. Je probeerde het een met het ander te combineren. Dat was het spanningsveld. Dat is nu weg. Het gaat nu alleen nog maar om de cijfers. En het is alleen maar de shit die scoort.'

'Dat is niet aardig tegenover je echtgenote, Nick,' sprak Norbert scherp. 'De Floorshow is een goed programma. En zo heb ik er meer.'

'Ja nee, sorry. Natuurlijk.'

Zo begint het, realiseerde hij zich. De eerste stap. Er wordt een reden gezocht om me weg te sturen. Ze zullen zeggen dat ik het er zelf naar gemaakt heb. Dat ik onhandelbaar ben geworden. Oud en verbitterd. Het zal straks mijn eigen schuld zijn. 'Norbert. Je kent me. Ik denk in wezen ook commercieel en ik hou er ook van. Maar het is aan het veranderen. Vroeger was het een auto bij Mies Bouwman en nu is het een kwart miljoen bij Monique Huppelkut met d'r geopereerde tieten, opgeblazen lippen en de tekst op de autocue. Wat is dat nou? Vroeger waren het interviews vol controverses,

tegenwoordig zijn het huilende travestieten die iets goed willen maken met hun overleden broer in Nieuw-Zeeland. Zo is het toch?’

‘Mag ik nog een beetje wijn, Andrea?’ vroeg Claire zacht.

‘Ja natuurlijk. Sorry.’ Andrea stond op en klikte op haar hoge hakken naar de keuken. Norbert keek haar na.

Hij wil haar neuken, zag Nick. Natuurlijk wil hij dat. Hij wil neuken met wie succes heeft. Misschien doet-ie het al met ‘r. Misschien doen ze het met zijn drieën. Met Claire erbij.

‘Je moet dat soort dingen niet zeggen, goeie vriend,’ sprak Norbert zacht. ‘We moeten voorzichtig zijn met Andrea.’

Nick boog zijn hoofd.

‘Ja, we moeten voorzichtig met haar zijn,’ sprak Claire. ‘Ze is kwetsbaar. Ik zie het aan d’r.’

Claire. Van grimeuse naar orakel. Van allemansgleuf tot de koningin van Blaricum.

‘Handle with care, Nick.’

‘Goed, Norbert.’ Hij nam een slok wijn. Om zich een houding te geven.

‘Televisie is democratie,’ sprak Claire troostend. ‘Dat heeft misschien nadelen, maar er is geen ander systeem.’

‘Ja Nick, wat wil je dan? Dat wij bepalen waar de mensen van moeten genieten?’ Norbert keek hem glimlachend aan en knipperde geruststellend met zijn ogen.

‘Ik kan ook wel iets bedenken wat scoort,’ sprak Nick een half uur later met harde maar onvaste stem. ‘Makkelijk. Geen punt.’

‘O ja?’ Andrea schonk haar glas en dat van de gasten nog eens bij. ‘Doe dat dan.’

‘Ja, doe dat,’ zei Norbert opgeruimd.

‘Ja,’ lachte Claire. ‘Als je het kan, moet je het doen.’

‘Ik kan in een paar dagen een show bedenken die minstens vier miljoen kijkers trekt. Elke week. Gedurende, pak ‘m beet, drie maanden.’

Het gezelschap lachte.

‘Ik meen het.’

Andrea zette de fles wijn op tafel en leunde tegen de schouder van Norbert. Haar hand streelde zijn nek. ‘Doe het. Bedenk het,’ sprak ze.

Er klonk venijn in haar stem.

‘Als er geen ethiek is en er zijn geen grenzen, dan kan dat,’ sprak Nick. ‘Makkelijk.’

Er viel een stilte. Claire bracht het glas naar haar lippen en slurpte de Chablis ongeïnteresseerd naar binnen.

‘Een quiz waarbij je als kandidaat echt grote risico’s loopt. Begrijp je? Je kan straffen oplopen. Als je een vraag fout hebt, moet je zes gevulde koeken opeten. Of erger. Wat dacht je van lijfstraffen? Martelingen. Een stroomstootje door je lichaam. Met het Spaanse rietje op de binnenkant van je handen. Dat soort dingen. Reken maar dat ze dan kijken. Dat moeten ze zien.’

‘Je bent dronken, Nick,’ zei Andrea.

‘Martelen kan niet,’ sprak Norbert zacht en sloot heel even zijn ogen, als in heilige meditatie. ‘Maar in principe kunnen we weleens over zoiets nadenken. Werk het maar eens uit, Nick.’

‘Als ik een goed plan heb, doe je het dan?’

'Natuurlijk. Dat weet je.'

Nick knikte verbeten. Dit zou weleens mijn laatste kans kunnen zijn, dacht hij.

## 2

donderdag 12 januari

'Wat doe je?'

'Ik lig te denken.'

'Heb je een kater?'

'Nee.'

'Ik moet zo naar de studio.'

'Ik weet het. Ik hou je niet tegen.'

'Ik ga douchen.' Andrea liep de badkamer binnen. 'Je hebt vreselijk liggen woelen vannacht. Heb je slecht geslapen?'

'Ik heb niet geslapen. Ik heb nagedacht.' Nick ging rechtop zitten. Door de openstaande deur, via de spiegel achter het bad, kon hij haar bekijken. Wat een mooie jonge vrouw heb ik, dacht hij. Een loeder is het, maar prachtig. Wat een lichaam. Schitterend. IJdel is ze, en egocentrisch. Maar ze is echt mooi. Ik hou daarvan. Ik hou van mooie lichamen. 'Wat ben je toch mooi, meisje.'

'Wat?' Met een lachje kwam ze de badkamer uit. 'Wat is er met je?'

'Niks. Ik mag mijn eigen vrouw toch wel bewonderen?' Hij glimlachte. 'Hoeveel tijd heb je nog?'

'Niet veel.'

'Lukt wel,' sprak hij. 'Kom.'

'Je bent gek.' Ze stapte naast hem in bed.



‘Waar heb je dan allemaal over liggen denken vannacht?’

‘Wat denk je? Die show natuurlijk.’

‘Wacht nou eerst maar eens af hoe het volgende week is.’

‘Niet de Wintershow. Die geef ik op. Dat gaat kapot. De toekomst. Daar heb ik over liggen denken.’

‘Nick, hou op.’

‘Ik kan niet meer terug. Ik heb toch gezegd dat ik iets bedenken wat vier miljoen mensen trekt? En ik heb het bedacht.’

Andrea kwam overeind en keek hem achterdochtig aan. ‘Wat dan?’

‘Dat kan ik je nog niet vertellen. Maar het is een briljant plan. Briljant.’

‘Je gaat toch geen gekke dingen doen?’

‘Natuurlijk wel. Met gewone dingen scoor je geen vier miljoen kijkers.’

‘Wat is het dan? Wat ga je dan doen?’

Ze is bang, zag hij. Ze is doodsbang. Want ze weet dat ik in staat ben om met iets goeds te komen. ‘Dat zal je wel zien.’

‘Ik heb geen tijd meer,’ sprak ze geïrriteerd en ze stapte uit bed.

Nick reageerde snel en greep haar bij een pols. ‘Wacht. Wacht even.’

Hij liet zijn greep langzaam verslappen en wandelde met zijn vingers over haar onderarm. ‘Als het allemaal doorgaat, mag jij het presenteren. Dus dan is het jouw show. Voor de mensen, voor het publiek is het dan jouw show.’

Ze keek hem wantrouwend aan. ‘Met straffen

en zo. Ik denk niet dat dat iets voor mij is. Ik zeg het maar meteen eerlijk.'

Verdomd, flitste het door zijn hoofd, ze is natuurlijk bang dat ze mijn kar moet trekken. En ze denkt net als alle anderen. Mijn cijfers zijn nu slecht, dus ik ben slecht. Ik ben melaats. Uit de buurt blijven dus. 'Geen probleem, zei hij. 'Dan vraag ik iemand anders. Het is misschien wel iets voor Frans.'

'Frans? Kom nou. Frans?'

'Jij mag tot het laatste moment zeggen of jij het wil doen of niet, liefje. Want jij bent een grote ster en ik lig aan je voeten. En als ik jou kan krijgen, heb ik dat natuurlijk veel liever.'

Haar lichaam ontspande zich en ze vlijde zich weer op het bed en tegen hem aan. 'Snel dan. Als je niet in me klaarkomt. Ik wil schoon naar de studio.'

'Luister.'

'Ik luister.'

'Wat ik je nu ga vertellen, moet absoluut geheim blijven. Beloof me dat je het aan niemand vertelt. Ook niet aan Claire. Het is essentieel dat je dit absoluut geheimhoudt, Norbert.'

'Ik heb haast. Je hebt tien minuten, Nick.'

'Het blijft tussen ons?'

'Oké. Het blijft tussen ons. Vertel het maar.'

'Lijkcijfers.'

'Lijkcijfers?'

'Zo heet de show. De quiz. Lijkcijfers.'

Norbert staarde hem aan.

Nick lachte en genoot van het moment.

‘Klinkt walgelijk, Nick.’

‘Luister.’

‘Ik luister. Maar schiet op.’

‘We geven een persconferentie, vertellen wat we gaan doen en ik verzeker je dat het de volgende dag op alle voorpagina’s van alle kranten staat. En niet alleen in Nederland. Overal in de wereld. CNN staat twee dagen later met een ploeg op de stoep. Samen met alle andere nieuwsmedia van de wereld. Ik verzeker het je.’

Norbert zweeg en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Als ik je vertel wat we ze gaan vertellen, weet jij het ook zeker.’

Nu is hij geïnteresseerd, wist Nick. Ik zie het. Hij is benieuwd. Zoveel zekerheid krijgt hij nooit voorgespiegeld. Van niemand.

‘Vertel,’ sprak Norbert plechtig. ‘Laat maar horen.’

Nick schraapte zijn keel en stond op. ‘Ik heb het helemaal uitgedacht. Maar ik vertel je nu alleen de hoofdlijnen.’ Hij liep naar het raam en keek naar buiten. Het regende. Kleine druppels aan de andere kant van het raam vermengden zich op hun weg naar beneden met andere kleine druppels. ‘We vertellen de pers dat we drie maanden lang een quiz gaan doen. Dertien uitzendingen. De eerste twaalf zijn voorrondes. De dertiende is de finale. Daar komt één winnaar uit. Die man of vrouw kan in de laatste ronde van het spel tien miljoen euro winnen.’

‘Tien miljoen? Je bent gek.’

‘Hij moet drie vragen beantwoorden. Drie

gewone vragen. Niks bijzonders. Hoe hoog is de Himalaya? In welke stad staat de Sint Jan? Wat is osmose? Dat soort onzin. Als hij de drie vragen goed heeft, krijgt hij tien miljoen euro.'

'Tien miljoen is te veel.'

Nick draaide zich om en keek Norbert strak aan. 'Als hij er één niet weet of een fout antwoord geeft, gaat er een lichaamsdeel af. Een oor of zo. Iets wat je kunt missen. Niet ter plekke, maar de volgende morgen. Wordt er keurig afgesneden. Onder narcose. Door een chirurg. Dat is de afspraak. Daar heeft de kandidaat op voorhand voor getekend. Dat is contractueel vastgelegd.'

Norbert bewoog zich niet.

'Daar haal je de wereldpers mee. Denk je niet?'

'Nick. Luister.'

'Je hebt bezwaren. Natuurlijk. Maar ik heb aan alles gedacht. Maar eerst. Eerst wil ik dat je me antwoord geeft. Denk je dat we daar de wereldpers mee halen of niet?'

Norbert bewoog zijn hoofd heel langzaam op en neer. 'Ja,' sprak hij zacht, 'dat denk ik wel ja.'

'Dat denk ik ook.' Nick keek op zijn horloge. 'Hoeveel tijd heb ik nog?'

'Je krijgt er nog een paar minuten bij.'

'Dank je.' Hij liep terug naar de stoel en ging zitten. 'Goed. Luister. In eerste instantie krijgen we publiciteit, veel publiciteit. En dat is goed, want daardoor zullen ze kijken. Over de voorrondes vertel ik je later, daar gaat het niet echt om. Want dan, uiteindelijk, komt de eindronde en komt er een winnaar.' Nick spreidde zijn armen

breeduit. 'De spanning stijgt ten top. De straten zijn leeg. Iedereen kijkt naar Lijkcijfers. Iedereen. Luister je, Norbert?'

'Ik luister.'

Nick stond op van zijn stoel. 'Daar komen de laatste drie vragen. Vraag een, vraag twee en vraag drie.' Hij zweeg even. Zijn armen hield hij nog steeds gespreid, zag hij ineens. Ik sta hier als een Jezus zonder kruis, dacht hij. Te smeken voor mijn leven. 'En dan zijn er twee mogelijkheden.'

'Tien miljoen is onmogelijk, Nick. In dit land. Al heb je vijf miljoen kijkers. Dat is niet te doen. Financieel gaat dat niet.'

'Dus?'

'Dus wat?'

'Dus de kandidaat mag niet winnen. Hij wint niet. Daar kunnen we voor zorgen. Dat is niet moeilijk. Dat heb jij met die auto's in hoe heet die quiz ook weer weleens gedaan. Dat is niet moeilijk.'

'Maar als hij niet wint, gaat zijn oor eraf!'

'Ja.'

Er viel een stilte. Norbert schudde zijn hoofd. 'Dat kan je niet maken. Dat wordt niet gepikt.'

'Precies.' Nick prikte zijn vinger in de lucht. 'Precies. Dat pikken ze niet. Iedereen denkt namelijk aanvankelijk dat het wel los zal lopen. Dat-ie wel zal winnen. Maar als dat dan niet het geval blijkt te zijn, dan gaat het gebeuren. Stel je voor! Dan komt het pas echt goed op gang: discussies in talkshows, columns, ingezonden brieven, noem maar op. Dat wordt een happening. Een rel. Protesten alom: het oor mag er niet af! Dat

zegt het publiek, zo spreekt de publieke opinie. Dat is onmenselijk! Dat doe je niet!

'Precies.'

'Precies. Dus wat doen we?'

'Wat bedoel je?'

'Wat doen we?'

'Geen idee.'

Dit irriteert 'm, stelde Nick vast. Hij heeft niet de macht van het moment. Die heb ik. Daar wordt hij gek van. Als hij geen controle heeft, is hij helemaal weg.

'We doen het niet, Norbert. Dat is de grote klapper.'

'We doen het niet?'

'We zien ervan af. De kandidaat verliest, we hebben de hele heisa, discussies en toestanden en vervolgens zeggen we dat we het niet doen. Hij mag zijn oor houden. We laten het zitten waar het zit.'

Norbert zweeg.

'Ik ben nog niet klaar,' zei Nick. 'Ik ben nog niet klaar.'

'Nee, want dat is natuurlijk...'

'Dat is slap. Dat is niks. Want dan gaat het gewoon niet door.'

'Nee.'

'Precies. Maar daar hebben wij rekening mee gehouden. Wij zijn niet gek. Wij hebben namelijk nagedacht. Dus er komt weer een persconferentie. De zoveelste. En daar maken wij bekend dat we tot een compromis zijn gekomen. We laten het oor waar het is, maar amputeren een teen. In plaats van het oor.' Hij jubelde het bijna uit

nu. 'En een tijdje later verschijnt de betreffende kandidaat in een talkshow en laat zien dat zijn teen is afgezet.'

Norbert sloot heel even zijn ogen en dacht na. 'Ik weet het niet,' fluisterde hij in verwarring.

'Natuurlijk weet je het nog niet. Want ik ben nog steeds niet klaar,' zei Nick.

De ogen werden weer geopend.

'Luister je, Norbert?'

'Ik luister.'

'Er zullen nog veel discussies zijn in de media. Het oor is weliswaar gespaard, zal iedereen zeggen, maar iemand voor een quiz een teen afzetten? Dat kan toch eigenlijk niet? Hoe moet dat verder? Waar gaat dat naartoe? Straks gaan we weer gladiatoren tegen elkaar laten vechten tot de dood erop volgt, of we gaan christenen of andere minderheden voor de leeuwen gooien. Dat kan toch niet?'

'Klopt. Ik vind ook dat dat niet kan.'

'Precies.' Nick bewoog zijn gezicht naar voren. 'En dan komt de laatste persconferentie,' fluisterde hij, 'waarin we bekendmaken dat er helemaal geen teen is afgezet.'

Norbert staaarde hem aan. 'Hoe bedoel je?'

'Er is geen teen afgezet. Deze kandidaat had aan die ene voet maar vier tenen. Dat was al zo. Die teen is-ie kwijtgeraakt toen hij zes was. Gevallen met de fiets of zo. We vinden wel iemand.'

'Je bedoelt...?'

'Ik bedoel dat we vertellen dat het allemaal doorgestoken kaart is geweest. We hebben deze

man van tevoren uitgezocht en ervoor gezorgd dat hij uiteindelijk de winnaar werd. Of liever gezegd: de verliezer.'

Stilte. Er klonken gedempte geluiden van buiten. Stemmen op de gang.

Wat een weergaloos moment is dit, dacht Nick genietend. Verrukkelijk. Norbert weet niet wat hij moet zeggen. 'Begrijp je? Het is een les geweest. We hebben ze een spiegel voorgehouden. Het is zoiets als die stunt die Orson Welles destijds uithaalde. Wat was het? Een invasie van marsmannetjes? Zoiets is dit ook. Het is gewoon een stunt, een fantastische stunt.' Nick plofte in zijn stoel en haalde twee keer diep adem. 'Geheimhouding is absoluut essentieel,' sprak hij in de stilte. 'Als het uitlekt, is het weg, gaan we af, wordt het de grootste flop die we ooit hebben meegemaakt.' Hij opende zijn ogen en keek in het verschrikte gelaat van Norbert, die roerloos tegenover hem zat.



### 3

vrijdag 3 februari

'Nick, word wakker.'

'Wat is er?' Hij vroeg het met zijn ogen dicht. Rauw klonk zijn stem, en laag. Drank en sigaretten. En een jointje ook nog. Goeie god.

'Norbert voor je.'

'Norbert?' Hij opende zijn rechteroog. En daarna zijn linker. 'Norbert?'

'Schiet op.' Er klonk paniek in haar stem. 'Hij wacht beneden.'

'Beneden? Is-ie hier? Goeie god.'

'Ja. Hij stond opeens op de stoep.'

'Jezus.'

'Je moet je tanden poetsen. Je stinkt naar een asbak.'

'Pak even een overhemd voor me. Kan ik nog douchen?'

'Nee. Schiet nou maar op.'

'Had-ie niet even kunnen bellen?'

'Ik begrijp ook niet wat er aan de hand is. Hij is zonder chauffeur.'

'Zonder chauffeur?'

'Schiet nou op.'

'Je ziet er niet best uit, jongen.' Hij stond voor het grote schilderij. Schitterend in het pak. Lichtgrijs. Zilver bijna.

'Dat zal wel niet nee. Sorry.'

'Koffie?' vroeg Andrea. Ze glimlachte en maakte een elegant gebaar.

'Graag,' zei Norbert en hij ging zitten.

'Nick?'

'Ja, doe maar. Een dubbele.' Hij lachte. Als enige.

Andrea verliet de kamer, een stilte achterlatend.

'Ik kom bij je als vriend,' zei Norbert toen. 'Want dat zijn we toch? Ik dacht dat we vrienden waren? Toch?'

Nick keek naar de grond en knikte. Meer kon hij niet opbrengen.

Dit is wat die man zo groot heeft gemaakt, dacht hij. Die schaamteloze schaamteloosheid. Zoals Amerikanen dat kunnen. Iemand die je nauwelijks kent recht in zijn ogen kijken en hem je onvoorwaardelijke liefde verklaren. Wie kan daar tegenop? Niet dat we elkaar nauwelijks kennen, Norbert en ik. Maar vrienden? Wat is vriendschap? Geen idee. Tot nu toe was het niet meer dan een uitwisseling van belangen of het stukslaan van tijd.

'En vrienden zeggen de waarheid tegen elkaar, Nick. Zo nu en dan. Als dat nodig is. Dat is vriendschap.'

Nick knikte en bleef knikken.

'Als je zo doorgaat, raak je d'r kwijt. Dat weet je toch?'

Nick haalde diep adem. 'Geef me het werk dat ik wil en ik zal veranderen.'

Geen antwoord. In de stilte luisterden ze naar

het gerinkel van koffiekopjes in de keuken. Nick wist genoeg. Norbert kwam om zijn contract op te zeggen. Dat soort dingen deed hij altijd persoonlijk.

‘Ik ben zuinig op mijn mensen,’ sprak Norbert teder. ‘Ik weet dat je zuinig moet zijn op kinderen en op talent. En jullie hebben talent, jullie allebei, en jullie zijn een beetje mijn kinderen. Zo voelt dat.’ Hij pauzeerde even.

Hij speelt de volwassenheid, wist Nick. De kalmte van de beul. Hij geniet van de executie zelf, ten eerste, en vervolgens van de pijn die het hem zogenaamd doet, omdat het hem zo aan zijn hart gaat allemaal. Kom maar met het mes. Steek het maar in mijn hart.

‘Dus heb ik besloten je toch je zin te geven.’

Nick keek op. Verbijsterd. ‘Wat?’

‘We gaan Lijkcijfers doen.’

‘Meen je dat?’

‘Ik zie toch dat je het nodig hebt. We gaan het doen.’

‘Hoe? Bij wie? Wie gaat het presenteren?’

‘Rustig. Alles op zijn tijd.’

‘We gaan het doen zoals ik het wil? Zoals ik het bedacht heb? Precies zo?’

‘Natuurlijk. Je kent me toch? We doen het helemaal of we doen het helemaal niet. En we doen het.’

‘Voor wie?’

‘Dat zien we wel. Ik denk dat ik het kan verkopen aan die nieuwe zender, TTV negen. Als ik een beetje doordruk.’

‘Wanneer?’

‘Ze beginnen in september uit te zenden.’

‘Koffie!’ zong Andrea. Ze tripte binnen. ‘Ik stoor toch niet?’

‘We zijn praktisch klaar,’ zei Norbert.

‘Klaar? Wat is er dan? Wat hebben jullie besproken? Is er iets nieuws? Wat is er, Nick? Ga je iets doen?’

De mannen keken haar aan en zwegen.

‘Doe niet zo flauw. Ik mag het toch wel weten?’

‘Nog niet,’ zei Norbert. ‘Nog niet, liefje. Dit is nog even iets tussen je echtgenoot en mij. Omdat we vrienden zijn.’ Hij klopte Nick vriendschappelijk op de schouder.

‘Ik vertel jou toch ook alles! Waarom wordt er nou opeens geheimzinnig over gedaan? Heeft het toch weer te maken met die quiz met straffen?’

‘Ja.’

‘Die gaat door?’

‘Ja.’

‘Bij wie dan? O, wacht. Bij TTV negen zeker?’

‘Waarom denk je dat?’

‘Dat is nogal logisch.’

‘Wat is daar logisch aan?’

‘Ze zouden die corona-show met die wappie uit Rotterdam doen. Met die piercing, weet je wel? Maar die idioot heeft het nu zelf gekregen en ligt op de IC.’

Nick keek haar aan. Juist. Dat zit er dus achter.

Andrea maakte een gebaar. ‘Dat is een groot probleem voor Norbert. Ze moeten iets extreems

hebben daar. Ze beginnen net. Gaat die quiz van jou zo ver? Is die zo extreem?’

‘Ik kan je er niet veel over vertellen.’

‘Waarom niet? Ik ben je vrouw. Ik hou van je.’

‘Ja?’

Andrea keek hem onderzoekend aan. ‘Wat bedoel je daarmee? Gaan we vervelend doen?’

‘Ik kan je alles vertellen, Andrea, maar dan moet je meedoen.’

‘Hoe meedoen?’

‘Dan moet je het presenteren.’

Ze veerde op. Haar ogen glansden. Er kwam licht uit. Nick keek ernaar.

‘Willen jullie dat wel, Nickie? Dat ik het presenteer?’

‘Ja.’

‘Norbert ook?’

‘Je bent onze eerste keus. Ik wil je graag alles vertellen, maar dan moet je meedoen. Dat moet. Alleen Norbert, ik en de presentator zijn volledig op de hoogte. Zo moet dat bij deze show.’

Andrea stond op en streelde de zijkant van haar heupen. ‘Wil je een whisky, lieverd? Ik neem een whisky. Beetje vroeg. Maar kan mij het schelen. Ik heb er zin in. Jij iets?’

‘Een kleintje. Veel ijs.’

‘Ik voel dat er iets aan de hand is. Iets groots. Waarom komt Norbert anders hiernaartoe?’

## 4

maandag 24 juli

'U heeft geen idee waarom u hier bent?'

'Nee.'

'Dat heeft een reden.'

'Ongetwijfeld.'

'Wij hebben u ergens voor nodig.'

'Dat zal wel. Voor een televisieprogramma, neem ik aan. Jullie maken hier toch televisieprogramma's?'

'Inderdaad.'

'Ik kijk bijna nooit.'

'Dat is zeldzaam.'

De man glimlachte minzaam. 'Ik ben meer een internetman. Wat moet ik doen?'

'Daarover later. Koffie? Of iets anders?'

'Koffie.'

'Melk en suiker?'

'Suiker.'

Hij bevalt me, dacht Nick. Hij is goed. Kortaf. Zakelijk.

'Waarom u per se mij moet hebben, is me een raadsel. Ik heb nooit iets met televisie te maken gehad.'

'Dat hoeft ook niet.' Nick stak een sigaret op. 'U bent intelligent, meneer Duif. Zo te horen.'

De man deed er het zwijgen toe. Nick keek hem aan. Vriendelijke ogen. 'Wat is uw vak?'

'Beetje moeilijk uit te leggen. Zeg maar IT.'

'Nulletjes en eentjes.'

'Zoiets.'

Ze dronken hun koffie.

'Het probleem is,' sprak Nick zorgvuldig, 'dat we iemand nodig hebben die een geheim kan bewaren.'

'Dat kan ik wel.'

'Maar doet u het ook?'

'Dat hangt er natuurlijk van af.'

'Waar hangt dat van af?'

De heer Duif lachte. 'Tja.'

'Geld?'

'Nee. Of nou. Oók misschien.'

'Wat nog meer?'

'Als u iemand dood gaat schieten en dat is een geheim en u vertelt mij dat. Tja.'

'Dan werkt u niet mee en loopt u meteen naar de politie?'

'Ik denk het wel ja.'

'Uiteraard.'

'Ja.'

'We gaan niet iemand doodschieten.'

'Dat is fijn om te horen.'

Nick zette zijn koffie neer, stond op en liep door de kamer. 'Maar toch is het een moeilijke situatie, meneer Duif. Het is namelijk een precair geheim. En als ik het u vertel en u vertelt het verder, om welke reden dan ook...'

'Dan is het geen geheim meer.'

'Nee. En dat zou voor ons heel vervelend kunnen zijn. Sterker nog, dat kost ons waarschijnlijk tonnen. Zo niet miljoenen.'

'U maakt me nieuwsgierig.'

'Ik wil het u graag vertellen. Maar dan moet u meedoen. Dat moet.'

'Dat maakt het moeilijk.'

'Kan ik iets met geld? Ik vraag het maar eerlijk. We hoeven daar niet moeilijk over te doen.'

Duif dacht even na. Hij krabde aan zijn kin. En aan zijn oor.

Hij krabt aan zijn oor, dacht Nick. Om je gek te lachen. Hij heeft er nou al kriebel aan.

'Niemand is ongevoelig voor geld. Maar het is niet het enige op deze wereld.'

'Nee.'

'Over hoeveel hebt u het eigenlijk? Over hoeveel geld?'

'Een ton.' Meteen rechtuit. Daar houdt zo iemand van.

'Dat is een aardig bedrag. En wat moet ik daarvoor doen?'

'Daarvoor moet u een spelletje met ons meespelen. Een mooi spelletje. Met een idealistisch doel, al zie je dat er in eerste instantie niet aan af.'

'Loop ik gevaar?'

'U loopt geen gevaar.'

'En iemand anders?'

'Ook niet. Niemand loopt gevaar. Het gaat om de publieke opinie. Meer kan ik u niet zeggen.'

Duif slurpte koffie met suiker en dacht na. Hij fronste en slurpte.

Nick bestudeerde het proces. De computer in



zijn hoofd werkt, zag hij. Nulletjes en eentjes. Dat voor, dat tegen. Even geduld. Er wordt gewerkt.

‘Ik doe het.’

‘Mooi.’

‘Als ik het niet doe, kom ik het nooit te weten. Ik ben nieuwsgierig van aard. En nu wil ik eerst het belangrijkste weten. Waarom ik?’

‘Omdat u aan uw linkervoet maar vier tenen hebt.’

De man keek hem verbijsterd aan.

vrijdag 1 september

‘En dan valt er in die laatste uitzending uiteindelijk een geldprijs te winnen van vijf miljoen euro.’

‘Vijf miljoen?’ Hein Valcke van Trouw keek Nick met grote ogen aan.

‘Vijf miljoen, Hein. Vijf miljoen.’

‘Godskolere.’

De menigte murmelde. Er werden aantekeningen en foto’s gemaakt.

Foto’s. Veel foto’s. Vijf miljoen was nieuws. De persconferentie werd gehouden in de grote ontvangstzaal van de oude studio. Al het grote werk werd daar gepresenteerd. En dit was groot. Er waren zelfs gedrukte uitnodigingen verstuurd. Een heel boekwerk was het geworden, met veel foto’s en wervende tekst, in de toon van glamorous en mysterious, zoals Norbert het noemde. Een groot aantal journalisten was – voor de zekerheid – persoonlijk geïnviteerd en van huis opgehaald met limousines.

‘Als de kandidaat echter het antwoord op een van de drie finalevragen schuldig moet blijven,’ vervolgde Nick zo achteloos mogelijk, ‘of als een van zijn of haar antwoorden fout is...’ Hij wachtte even. Dit was genieten. ‘...dan zal de volgende dag overgegaan worden tot het verwijderen van een van zijn of haar oorschelpen, zoals dat van tevoren contractueel is overeengekomen.’

Stilte.

'Vandaar de naam Lijkcijfers. Het is de dood of de gladiolen. De amputatie zal operatief plaatsvinden, in een ziekenhuis en onder narcose. Uiteraard.'

Stilte.

Nick keek de kring journalisten ontspannen rond. Zeker vijf seconden lang reageerde niemand. Vijf lange seconden. Er werden geen foto's meer gemaakt en er werden geen vragen gesteld. Men staarde hem aan. In een totaal verlamde stilte.

'Zijn er nog vragen tot zover?' Hij vroeg het luchtig. Opgewekt bijna.

'U bedoelt,' vroeg Hans Knooper van De Telegraaf met schorre stem, 'dat het oor dan wordt afgesneden?'

'Geamputeerd, ja. Ik neem aan dat ze dat snijden. Maar daar kan ik je de details nog niet over verstrekken, Hans. Ik ben geen chirurg.'

Dat antwoord werd gevolgd door een kakafonie van stemmen die om het hardst commentaar en vragen in zijn richting schreeuwden. Nick hief glimlachend zijn handen.

'Eén tegelijk. Alstublieft. Niet allemaal tegelijk. Om de beurt. Alstublieft.'

'Maar hoe denkt u...?'

'Je wil toch niet beweren dat...?'

'U kunt toch niet zomaar...?'

'U brengt de kandidaat dan toch zwaar lichame-  
lijk letsel toe?'

'Ja.'

‘En dat kan, vindt u? Dat moet kunnen?’

‘Het is zijn of haar eigen keuze.’

‘Dan nog is dat wettelijk verboden, volgens mij. Zelfmoord mag toch ook niet?’

‘Plastische chirurgie mag toch wel?’

Wederom barstte het tumult los.

‘Dames en heren, alstublieft. Om de beurt, alstublieft. Mevrouw Nagel, gaat uw gang.’

‘Wat als de kandidaat verliest en op het laatste moment weigert zijn oor af te staan?’

‘We hebben een contract.’

‘Maar dan gebeurt het tegen zijn zin! Dan is het een misdaad!’

‘Hij of zij heeft het contract vrijwillig getekend. Koos Ebeling. Ga je gang.’

‘Wat voor soort vragen zijn dat, die laatste drie? Ik bedoel, jullie kunnen toch van alles manipuleren?’

Norbert hief zijn hand en stond op. ‘Het zijn betrekkelijk gemakkelijke vragen waar wij niet mee manipuleren.’

‘Dat zegt u.’

‘Dat zeg ik ja. Bewijzen kan ik het niet. Omdat zoiets niet te bewijzen is. Gelooft u mij dus of gelooft u me niet. Wie volgt?’

‘Ik wil graag een vraag stellen aan Andrea Andreas.’

‘Gaat uw gang.’ Nick stapte opzij.

‘Mevrouw Andreas, vindt u niet dat dit een onmenselijke en zeer onsmakelijke quiz gaat worden?’

Andrea aarzelde even. Ze blikte kort naar opzij, maar vond geen steun. Iedereen keek strak voor zich uit.

‘Mevrouw Andreas?’

‘In principe vind ik het wel ver gaan,’ sprak Andrea wat onzeker. ‘Maar het is de democratie. Men wil dit. Dat is onderzocht. Het proefprogramma is erg goed aangekomen bij de controlegroep.’ Ze reikte naar het glas water dat voor haar stond.

‘Ik wil nog een vraag stellen aan meneer Van der Loo.’ Het was Bennink van de NRC die opstond.

Nick glimlachte naar hem. De koning van de armoedzaaiers heeft gewacht tot het ergste tumult voorbij is, om de juiste vraag te kunnen stellen, en daarmee indruk te maken op de andere hyena’s. Zijn pretentie maakt hem duizendmaal verachtelijker dan zijn collega’s van de Story en de Privé. Bennink. Mislukt schrijver. Mislukt politicus. Mislukte man.

‘Gaat uw gang, meneer Bennink.’

‘Dit programma is uw idee, meneer Van der Loo, als ik het goed begrepen heb?’

‘Ja,’ sprak Nick. ‘Het is mijn idee.’

‘Waarom?’

Het werd stil in de zaal. Nick van der Loo staarde de man een seconde verbaasd aan. Waarom? ‘Hoe bedoelt u?’

‘Waarom hebt u dit bedacht?’

Nick aarzelde. Waarom had hij dit bedacht? Ik heb dit bedacht om hoge cijfers te halen. Om weer macht over Andrea te krijgen. Om weer onaangekondigd bij Norbert binnen te kunnen lopen. Om zonder er al te veel moeite voor te hoeven doen zo nu en dan weer eens een jonge

regie- of productieassistente te kunnen neuken. Daarom. Daarom, klootzak. Dat begrijp je toch wel?

De journalist liet zijn blik door de zaal dwalen, omhoog naar het plafond en weer terug naar het gezelschap voor hem en aan de tafel. 'Misschien is het ook een idee om in Ahoy asielzoekers te laten opeten door hongerige wilde dieren?'

Nick kon een kreet van opwinding nog maar net onderdrukken. Verdomd! Hij zegt het letterlijk! Hij kon het niet nalaten even triomfantelijk naar opzij te kijken, maar trof daar niet meer dan een uitdrukingsloze blik van de baas.

\*\*\*

Verder lezen?



Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=lijkcijfers>

# Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

**Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.**

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>



UITGEVERIJ  
VOGELVRIJ